

vi ikke overfor Valget, gjorde de Konservative det saamænd ikke. Jeg er fuldkommen overbevist om, at Udtalelser af denne Art vil man møde mange af ude paa Valgtribunerne, men jeg kan forsikre ærede Tingmedlemmer om, at saadanne Udtalelser vil jeg tage med den allerstørste Sindsro. De ærede Afbrydere eller Smilere, om jeg saa maa kalde dem, vil jo ej heller være i Tvivl om, at vi ogsaa fra den anden Side vil møde en Udtalelse, nemlig denne: „Men hvad er I dog for Mennesker, I siger, at de sociale Udgifter skal ned, og saa gaar I alligevel med til til en vis Grad at forhøje dem.“ Vi er fuldkommen klare over, at saadanne modstridende Udtalelser vil dette give Anledning til, og vi har da ogsaa set, at Bladet „Social-Demokraten“ for i Dag mener, at det er opportunt — vel sagtens ud fra den Betragtning, at de nu er helt sikre paa at faa Brændselshjælpen — at give os et Spark. Jeg vil henstille til „Social-Demokraten“s ærede Redaktør at vente med at give Spark, indtil han har Høsten helt i Lade. Det tror jeg dog er det mest praktiske, og saa forstaa man ogsaa endnu bedre, at det er meget let købt.

Nej, vi er fuldkommen klare over, at dette Middel for os hverken betyder et Plus eller et Minus ude i Vælgerbefolkningen, det kan kun betyde, at vi rent sagligt mener, at der foreligger Grund til at give de gamle en ekstraordinær Hjælp for i Aar, nemlig de særlig høje Brændselspriser. Det er mit Haab, at vi paa den sociale Lovgivnings Omraade, lige saa lidt som paa noget andet, ikke paa noget Tidspunkt skal lade os vejlede af, hvad der kunde menes i visse Tilfælde at skabe en god Valgstemning, fordi vi er fuldkommen klare over, at hvor det gælder Problemet: at købe Stemmer, vil vi altid blive de mindste. Vi vil kunne sætte et nok saa højt Tal, saa vil dog de Herrer fra den anden Side efter den gode gamle Regel altid kunne sige: Og en til. Det vil vi aldrig kunne forhindre, og skulde vor Politik anlægges derefter, saa kunde vi i Sandhed ikke vente nogen stor Tilslutning fra Vælgerens Side.

Som sagt, ud fra rent saglige Grunde mener vi, i alt Fald en hel Del af Partiet, at kunne give dette Lovforslag vor Tilslutning. Nu hører vi jo fra Venstres ærede Ordfører, at Venstre ogsaa nok vilde have givet noget, ja, de vilde endda under visse Forhold have givet mere, og jeg vil antage, at den Tone vil ikke blive glemt paa visse Steder. Men det besynderlige ved Venstres Forslag er efter min Opfattelse, at Venstre ikke vil have, at Staten skal give

noget til Hjælp hertil, og at de heller ikke vil have den mellemkommunale Refusion.

Jeg synes, det navnlig i dette Øjeblik er en pragtfuld Tanke, at Venstre, der saa stærkt agiterer for, at først og fremmest maa de kommunale Udgifter nedsættes, i denne Situation finder det, om jeg saa maa sige, det valgteknisk opportunt at sige i det Øjeblik, de stilles overfor at lette Kommunernes Udgifter: Nej, ikke i dette Tilfælde. Vi ved jo, at der fra Venstres Side er fremsat Forslag om at overføre ikke helt faa Millioner fra Staten til Kommunerne, netop ud fra den Betragtning, at man skal lette Udgifterne for Kommunerne. Jeg har allerede sagt under Finanslovforslagets første Behandling, som er foregaaet i ikke saa helt faa Afdelinger, at jeg ansaa det for principielt forkert at gaa den Vej, fordi det til en vis Grad vilde blive at kaste Penge i Grams til Kommunerne. Hvis man vil lette Udgifterne for Kommunerne, bør man give Pengene til ganske bestemte Formaal, man bør tage en vis større Procentdel af visse Udgifter, som her vedtagne Love giver Anledning til.

Men her staar vi altsaa overfor dette, at Partiet Venstre stik imod de Toner, som har lydt om, at de kommunale Udgifter skal nedsættes, siger — og jeg maa gaa ud fra, at de betragter sig selv som mindst lige saa rundhaandede som os andre —: Men saa skal Kommunerne betale Udgifterne alene. Dette synes mig altsaa at være et fuldkommen urimeligt Standpunkt.

Altsaa alt i alt mener jeg at kunne anbefale ud fra de Betragtninger, jeg her har nævnt, at give Tilskuddene under de ganske særlige Forhold, hvorom der er talt, og vel vidende, at dette er en Lejlighedslov, som jo sikkert ikke vilde være blevet vedtaget, hvis ikke netop Brændselspriserne var saa høje, som de nu er; og vi mener yderligere, at naar man skal skride til saadanne Udgifter, er det ogsaa det retteste, at Staten tager sin rundelige Del af dem. Jeg skal disse med Ord anbefale at stemme for Forslaget.

Holdgaard: Efter den Stilling, jeg paa mit Partis Vegne indtog til dette Lovforslag, da det forrige Gang var til Behandling her, vil man forstaa, at det ikke er med særlig Begejstring, at jeg nu anbefaler Tingets ærede Medlemmer at stemme for Forslaget, saaledes som det nu foreligger, idet det jo er forringet, siden det forlod Folketinget. Jeg er fremdeles af den Opfattelse, at det er en ualmindelig smaatskaaren Politik, man har ført fra de to Partiers Side overfor